

Sygnatura akt VIII C 903/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 listopada 2021 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Bartek Męcina

Protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu w dniu 22 listopada 2021 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.

przeciwko K. U.

o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 900 zł (dziewięćset złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 903/21

UZASADNIENIE

W dniu 23 grudnia 2019 roku powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P., reprezentowany przez pełnomocnika będącego adwokatem, wytoczył przeciwko pozwanej K. U. powództwo o zasądzenie kwoty 3.116,60 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości maksymalnych odsetek za opóźnienie od dnia 19 lipca 2019 roku do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód podniósł, że przedmiotowa wierzytelność wynika z umowy ramowej pożyczki zawartej przez pozwaną z (...) Sp. z o.o. Pozwana w dniu 18 czerwca 2019 roku przy wykorzystaniu środków bezpośredniego porozumiewania się na odległość na podstawie ramowej umowy pożyczki, zawarła umowę pożyczki nr (...). Po dokonaniu weryfikacji pozwana otrzymała kwotę 2.500 zł. Pozwana kwotę udzielonej pożyczki wraz z prowizją w wysokości 707,05 zł zobowiązała się zwrócić w terminie do 18 lipca 2019 roku, któremu to obowiązku uchybiła. Pierwotny wierzyciel zbył wierzytelność wobec pozwanej na rzecz powoda.

(pozew k. 4-5)

W dniu 18 marca 2020 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi Widzewa w Łodzi I Wydział Cywilny wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanej na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

Powyższy nakaz pozwana, reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, zaskarżyła sprzeciwem w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwana zakwestionowała powództwo co do zasady i wysokości. Nadto pozwana podniosła zarzut braku

legitymacji procesowej czynnej po stronie powoda wobec niewykazania, że skutecznie nabył wierzytelność dochodzoną niniejszym pozwem.

(nakaz zapłaty k. 39, sprzeciw k. 43-44)

Do zakończenia postępowania stanowiska stron nie uległy zmianie.

(protokół rozprawy z dnia 22 listopada 2021 roku k. 66)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana K. U. w dniu 24 października 2016 roku zawarła z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. ramową umowę pożyczki nr (...), na mocy której pozwana była uprawniona do wielokrotnego składania wniosków o pożyczkę oraz otrzymywania pożyczek w ramach aktualnie oferowanych przez pierwotnego wierzyciela.

Umowa, o której mowa wyżej, została zawarta w formie elektronicznej. Przed zawarciem umowy pozwana założyła konto internetowe za pośrednictwem serwisu internetowego. Po podaniu przez pożyczkobiorcę danych osobowych klient w celu dokonania weryfikacji wniosku dokonywał opłaty weryfikacyjnej. Po dokonaniu weryfikacji klienta przez pożyczkodawcę utworzone zostawało konto internetowe. Wpłaty dokonywane na podstawie umowy ramowej dokonywane były na wniosek pożyczkobiorcy składany za pośrednictwem serwisu internetowego lub aplikacji mobilnej. Udzielenie pożyczki było każdorazowo uzależnione od pozytywnego wyniku badania zdolności kredytowej pożyczkobiorcy. Uzgodnioną przez strony kwotę wypłaty pożyczkodawca wysyłał niezwłocznie na rachunek bankowy wskazany przez pożyczkobiorcę.

Na podstawie powyższej umowy w dniu 18 czerwca 2019 roku (...) Sp. z o.o. sporządził umowę pożyczki nr (...), w treści której jako pożyczkobiorcę wskazał pozwaną K. U.. W warunkach pożyczki wskazano, że kwota wypłacona wynosi 2.500 zł, prowizja 707,05 zł, odsetki kapitałowe 10%, okres pożyczki 30 dni. Całkowita kwota do spłaty została określona na kwotę 3.207,05 zł.

W dniu 18 czerwca 2019 roku powód przelał na rachunek pozwanej o nr 15 1020 (...) (...), kwotę 2.500 zł tytułem „wpłata od (...) Sp. z o.o. - MoneyMan”.

(umowa pożyczki z załącznikami k. 7-17, ramowa umowa pożyczki z załącznikami k.18-24, potwierdzenie przelewu k.25)

W dniu 5 grudnia 2019 roku (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. zawarł z powodem umowę o przelew wierzytelności wyszczególnionych w wykazie wierzytelności, będącym załącznikiem nr 1 do umowy. Zgodnie z wykazem wierzytelności do umowy sprzedaży wierzytelności, o której mowa wyżej, zobowiązanie pozwanej z tytułu umowy (...) wynosiło łącznie 3.146,60 zł (poz. 379 załącznika nr 1). Przeniesienie wierzytelności z cedenta na cesjonariusza miało nastąpić z dniem zapłaty ceny, za który uznaje się dzień uznania rachunku.

(kserokopia umowy przelewu wierzytelności k. 27-28v, kserokopia załącznika do umowy cesji k. 29-31)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie było zasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie.

Na wstępie czynionych w niniejszej sprawie rozważań przypomnieć należy, iż w myśl art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w świetle którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

W przedmiotowej sprawie powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. nie wykazał, że przysługuje mu wierzytelność w stosunku do pozwanej K. U. wynikająca z zawartej przez nią z pierwotnym wierzycielem umowy pożyczki. Powód nie wykazał swej legitymacji czynnej do występowania w przedmiotowym procesie, albowiem nie wykazał, że skutecznie nabył wierzytelność względem pozwanej od (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.. Wprawdzie do akt sprawy powód złożył umowę cesji z dnia 5 grudnia 2019 roku, to jednocześnie nie załączył dowodu uiszczenia ceny nabycia, zaś podkreślenia wymaga, że w myśl § 3 ust. 6 umowy przeniesienie wierzytelności z cedenta na cesjonariusza miało nastąpić z dniem zapłaty ceny. Pomimo treści zawartej umowy przelewu wierzytelności, powód nie przedstawił żadnego dowodu na uiszczenie przez siebie ceny zakupu. Bierność strony powodowej budzi tym większe zdziwienie, gdyż w sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana zarzucając brak legitymacji procesowej czynnej, podniosła dokładnie ten zarzut. Nie sposób zatem uznać, iż roszczenie przysługujące pierwotnemu wierzycielowi względem pozwanej skutecznie przeszło na powoda. W świetle poczynionych rozważań Sąd doszedł do wniosku, iż strona powodowa nie udowodniła, że skutecznie nabyła przedmiotową wierzytelność, wobec niewykazania, że doszło do zapłaty ceny nabycia i przeniesienia wierzytelności względem K. U. wynikająca z zawartej przez nią z pierwotnym wierzycielem umowy pożyczki.

Nabycia wierzytelności dochodzonej przedmiotowym powództwem nie dowodzi także, co jest zresztą oczywiste, złożone do akt sprawy zawiadomienie o cesji wierzytelności (k.26), które może zostać potraktowane, co najwyżej wyłącznie w kategoriach dokumentu prywatnego. Przypomnienia wymaga, że treść oświadczenia zawartego w dokumencie prywatnym nie jest objęta domniemaniem zgodności z prawdą zawartych w nim twierdzeń. Zatem dokument prywatny nie jest dowodem rzeczywistego stanu rzeczy (por. wyrok SN z dnia 25 września 1985 roku, IV PR 200/85, OSNC 1986, nr 5, poz. 84). Dokument taki stanowi jedynie dowód tego, że osoba która go podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Jedynie na marginesie zauważyć należy, że w aktach sprawy brak jest dowodu, nie tylko doręczenia wskazanego pisma stronie pozwanej, ale choćby dowodu jego wysłania (nadania). Poza tym zawiadomienie zostało sporządzone przez nabywcę wierzytelności, a nie jej zbywcę.

W konsekwencji uznać należy, że powód, od początku postępowania reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, nie wykazał, że nabył wierzytelność względem pozwanej. Jeszcze raz podkreślenia wymaga, że zgodnie z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W przedmiotowej sprawie to powód winien udowodnić, że nabył ze skutkiem prawnym wierzytelność względem pozwanej wynikającą z umowy pożyczki, i że pozwana powinna zapłacić mu należność w opisanej pozwym wysokości. Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. W przedmiotowej sprawie powód będąc podmiotem, którego istotną działalnością jest skupowanie wierzytelności pieniężnych na masową skalę, z uwagi na zakres prowadzonej działalności winien w sposób szczególnie i niewątpliwy wykazać, że nabył ze skutkiem prawnym tę konkretną, określoną wierzytelność wobec wskazanej osoby, czego jednak w sprawie nie uczynił.

Z opisanych powyżej przyczyn uznać należy, że powód nie udowodnił, że pozwana ma obowiązek zapłaty na jego rzecz, jako cesjonariusza kwoty dochodzonej pozwym. W konsekwencji Sąd oddalił powództwo w całości jak w pkt. 1 wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w dyspozycji art. 98 k.p.c., zasądzając od powoda jako strony przegrywającej na rzecz pozwanej - jako strony wygrywającej zwrot poniesionych przez nią kosztów postępowania w kwocie 900 zł. Na koszty te złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika pozwanej w osobie radcy prawnego ustalone w oparciu o przepis § 2 punkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn.: Dz. U. z 2018 r. poz. 300).